

til er godtgjort gennem en Udvikling i Betænkningen i Fjor i Anledning af den nye Kjøreplan, som aabenbart har været forkeret anlagt. Naar jeg siger dette, er det ikke Meningen, at det fra Udvalgets Side nu forlanges, at den skal gjøres om, thi det vilde selvfølgelig være meget vanskeligt, om ikke umuligt. Har man først indrømmet Befolkningen den store Lettelse at have mange Tog, saa er det vanskeligt, om ikke umuligt at affasse dem. Det har imidlertid viist sig, at den Kjøreplan, der blev lagt i Fjor, var uøkonomisk. En anden Grund til Nedgangen er, at vi endnu bestandig holde Banelinier oppe, som ikke ere tilstrækkelige økonomisk begrundede, og at vi ikke udvikle Baner, der økonomisk i høi Grad ere paatrængende. Jeg skal ikke komme tilbage til den Udvikling, jeg gav i Fjor herom, men kun gjøre opmærksom paa, at jeg allerede da udtalte, at i Stedet for at samle vor Trafik paa Linien Kjøbenhavn — Warnemünde og for Sjyllands Vedkommende paa Altona, have vi koncentreret os paa Korsør-Kiel Ruten og indskrænket eller forsjømt Warnemünderuten, hvor der nu kun gaar 1 dagligt Tog i Stedet for at der burde gaa 2, samt forsjømt en Del af den hurtige Trafik gennem Sjylland. Det er utvivlsomt, at en saadan forkeret Banepolitik, der ikke er beregnet paa det store europæiske Opland, som Banerne maa være beregnede paa, men paa ganske andre Hensyn, ikke en Gang paa lokale Hensyn, men paa bestaaende Linier eller en bestaaende Statsdrift eller paa Konkurrence med andre mulig opdukende Selskaber eller mulig opstaaende Linier — at en saadan Banedrift altid maa blive uøkonomisk. Det har fra først af været vor Ulykke, at vi af Frygt for, at Korsør-Kiel Ruten og de jydsk-sjyenske Baner skulde tabe i Indtægt, have været utilboelige til at træde i Forbindelse med Tyskland ad en nærmere Vej. I Stedet for hurtig at beslutte os dertil ere vi efterhaanden blevne tvungne ind paa den Plan — imod vor Villie, forresten, halvt om halvt. Nu ere vi ganske vist komne ind derpaa, men, som det saa ofte sker med dette Halv- og Fjfte-Goddillige, Resultatet er blevet saa godt, som det kunde blive, og nu er der indtrædt en Vigegyldighed og en Stagnation paa dette Omraade, som kun kan medføre økonomiske Tab for Landet. Endelig er der den tredje Grund til, at Banernes Indtægter ere saa ringe, og det er ganske naturligt den, at Administrationsudgifterne ere for høie. Det er ikke muligt for mig at dokumentere dette af den simple Grund, at Jernbanebudgetterne kun foreligge summarisk for Finantsudvalget —

vi kende dem ikke — men efter hvad der paa anden Maade er kommet frem, har jeg ingen Tvivl om, at Banernes Administration er for kostbar — i alt Fald er det et Rygte, som trods af Mange, og jeg er tilbøielig til ogsaa at tro det — paa Grund af den aldeles utrolige Masse Embedsmænd og unyttige Udgifter. Den ærede Minister kan ikke beklage sig over, at dette siges; thi han er jo selv den, der forholder Thinget den Indsigt i Budgettet, som vilde gjøre det muligt for os at faae en bedre Mening om Banerne, hvis en saadan er for-tjent. Dette underer mig saa meget mere, som den ærede Minister i Fjor gav Løfte om i Mar at forelægge et Lovforslag om Jernbanernes Administration. Jeg antager, at det endnu er den ærede Ministers Hensigt, og han vil oplyse, at vi kunne vente endnu i Mar at faae et saadan Lovforslag forelagt, hvorigennem Spørgsmaalet om Budgetterne kunde blive bragt i Orden, saa at vi kunne naae til faste Regler for Administrationen og Optagelsen af et Budget paa Finantsloven; thi det nuværende Forhold er aldeles urimeligt og viser sig mere og mere at føre til daarlige finantsielle Resultater, fra hvilket Synspunkt man end ser det.

Endelig er der en Bemærkning, Spalte 143—44, om at der ved Samraad er for-handlet om Erstatning for Anbringelsen af Sneffjærme. Det er ligeledes et Punkt, der i Fjor var til Forhandling med den ærede Minister, idet der var indkommet et Andragende fra en Del Beboere i Landet om at faae Erstatning for den ved Anbringelsen af Sneffjærme foraarjagede Skade paa Markerne. Denne Skade foraarjages jo derigennem, at Sneffjærmene bevirke at Sneen flyger sammen og bliver liggende længere end ellers, og at den saaledes ophobede Sne ender med at kvæle Sæden og ødelægge Marken under den, saaledes at der blive bare Pletter. Den Skade, der derigennem foraarjages, vil naturligvis blive taget i Betragtning ved fremtidige Expropriationer og vil komme til at spille en Rolle ved Fast-tættelsen af Expropriationssummerne, nu da Sneffjærmene ere en kjendt Institution, og man ikke kan se bort fra, at de ville blive anbragte, men den Gang, da de Baner bleve anbragte, hvor de Mænd have deres Marker, havde man ikke Sneffjærme, og Følgen deraf var, at man ikke ved Expropriationen tog Hensyn til den Skade, de foraarjage, og at altsaa den største Del af Lodseierne langs Statens Jernbaner og i det Hele taget langs de Jernbaner, som nu findes i Danmark, ikke have faaet nogen Erstatning for den Skade, der forvoldes dem gennem Sne-